

Али. Тъй ще да е... тъй, правъ е Мустафа.
 Преди обядъ къмъ каменния мостъ
 азъ самъ видѣхъ, кога замина Зита
 нагиздена... И майстора пресрещна;
 престори се, че нѣщо дири ужъ
 изгубено. А пъкъ прочитъ й...

Мустафа. (Намѣрилъ подкрепа)
 Ще видите! Ефесъ ще да побърка
 на майстора...

Исуфъ. (Сепнато)
 ... Той да побърка! — Какъ?

Мустафа. Жената е оная сжща змия,
 Адама що подлъга съсъ измама —
 та го Аллахъ за единътъ срамъ
 на хората изпжди отъ Едемъ.

Исуфъ. Но майсторътъ е мжжъ, за когото...

Мустафа. А мжжъ ли е!... Едно ни е тѣстото
 на всички ни е ангела единъ:
 изкапваме като гнилъ плодъ отъ клонъ,
 щомъ нѣкоя нослето си покаже
 или пъкъ се засмѣе благосклонно!

Али. (Щомъ забелѣзва)
 Ей, майстора!... Я! и Султана... тѣ...
 (Всички се вгледватъ)

Исуфъ. Насамъ поеха. И свитата следъ тѣхъ.
 Мустафа. А виждате ли Зита, че го гледа. .
 прикрила се. . Е, казвайте що щете. .

Али. Кжде е тя?

Мустафа... Хе, тамъ задъ старий кипарисъ.

Али. Тъй! тъй! . . .

Мустафа. . . . Не е жена, а змия!

Али. За нашитъ уста не е лъжица
 тя, другерйо, мой, . . Ами да си излеземъ,
 че ей ги тѣ извиха на насамъ. . .

(Всички излизатъ.)

Вънъ се чуватъ стѣпки. После всичко за-
 тихва. И следъ малко влизатъ: Султанъ Селимъ
 и Майсторъ Лалйо.